

Catre Galatea de Nichita Stanescu

Incadrarea in epoca literara.

-Curente si orientari literare. Receptari critice.-

Volumul Dreptul la timp (1965), din care face parte si poezia Catre Galatea marcheaza ruptura cu momentul initial al creatiei sale, acela al contemplatiei lumii, al inregistrarii senzatiilor si sentimentelor existentiale. Privirea poetului refuza orizontul limitat al simturilor, iar mirajul descoperirii unui alt spatiu spiritual ii dezleaga simturile comune, oferindu-i posibilitatea respirarii un aer mai pur, al ideilor.

Din discutiile imaginare ale omului Nichita Stanescu cu poetul Nichita intelegem ca poezia inseamna jertfa de sine, incorporarea fiintei tale in cuvant: "A trebuit s-o ingrop pe Ana lui Manole in cuvinte. Caci altfel mi se daramau in fiecare seara"; "Daca as mai zidi-o pe Ana? Da, bineinteles ca da, din grija pentru ea. Daca vine altul si mi-o zideste rau?". Poetul este constient de sacrificiul pe care-l cere arta, de arderea interioara care-l va destrupa pentru a-i da forma prin cuvant. Tema si

-semnificatia titlului. Influenta-

Catre Galatea este o "ars poetica" in care relatia artist - opera este privita dintr-o perspectiva moderna si avand ca punct de plecare mitul lui Pygmaion. Sculptorul se indragosteste de una dintre creatiile sale si se roaga Aphroditei sa-i dea acesteia viata.

Mitul spune ca din iubirea lor s-a nascut un baiat numit Phatos (!b. greaca - "suferinta, patima"). Concluzia este aceea ca opera este rezultatul suferintei, arderii interioare a creatorului. Poemul lui Nichita prezinta o imagine rasturnata a acestui mit in sensul ca el, poetul, isi invoca opera sa-l creeze ca fiinta. Isi atribuie conditia de "nenascut" si cere creatiei (Galatea) sa repete prin el miracolul nasterii, al vietii.

El este pregatit ("stiu tot") pentru devenire, pentru a-l primi pe poetul din el in trupul sau de piatra. Nichita se ofera pe sine patimii, tensiunii cunoasterii, ca loc de realizare al echilibrului intre ceea ce exista si ceea ce nu exista, intre prezenta (real) si absenta (virtual).

Daca Eminescu in Oda (in metru antic) doreste trezirea din "rece cumpan-a gandirii", din lumea patimilor creatiei, pentru a-si recupera conturul urrian ("Ca sa pot muri linistit, pe mine / mie redama!"), Nichita simte nevoia unei explozii a sinelui ("si nu mai am rabdare"), o dedublare a fiintei sale prin dilatarea emotiei poetice ce zace in interiorul sau ("nenascutur cum ar spune el).

Elemente de

-structura si compozitie.-

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Structura poemului este simetrica; toate cele trei strofe incep prin forma de prezent persoana intai singular, "stiu" si se incheie cu imperativul "naste-ma".

Ideea pe care o transmite este aceea a maturizarii sale poetice; in el salasluieste totul: timpurile, miscarile, parfumurile, umbrele, tacerile, sanul, cutremurul, culoarea, mersul, melancolia, inelul si secunda.

Trebuie observat ca toate aceste substantive denumesc notiuni abstracte, mai putin doua dintre ele: sanul si inelul.

Aceste notiuni abstracte devin simboluri ale "nenascutului", ale acumularilor ontologice. "Sanul" poate fi perceput ca simbol al iubirii, al feminitatii, in timp ce "inelul" este simbol al nuntirii. Artistul, in speta poetul, este al creatiei dinainte de a se naste. in urmatoarea strofa sfera cunoasterii este largita, poetul "stie" si ce este dincolo de creatie si nu numai. El s-a apropiat de punctul acela de miscare eminescian "cel intai si singur", "stapanul fara margini peste marginile lumii". Este darul celor alesi de Dumnezeu sa-i fie ucenici.

Ultima strofa clarifica relatia artist - opera. Poetul cunoaste creatia dinainte ca ea sa se nasca in el pentru ca ea s-a hranit cu bataia inimii lui, s-a altoit pe trupul sau si va capata contur din gandurile lui transformate-n cuvinte. Intre bataia inimii si cuvint este o relatie organica, cunoscuta numai poetului. Povara purtarii creatorului in omul din el devine dureroasa si atunci cere sa se nasca.

-Procedee artistice. Imagini si figuri de stil.-

Compozitia simetrica este sustinuta de un limbaj si o tehnica apartinand modernismului. Tehnica sublinierii prin "si", care impune cititorului retinerea individuala a fiecarui cuvint, este dublata de cea a ingambamentului, amintind de poezia lui Blaga.

Repetarea insistenta a lui "si" exprima suferinta nascuta din constiinta tragica a mortii. Poetul este o dimensiune spirituala, el se naste ca fiinta prin creatie castigandu-si astfel dreptul la timp, la nemurire.

Versificatia alba si ritmul interior denota eliberarea de constrangerile canoanelor prozodiei traditionale.